Jocul celor două cuvinte

On Iulie 08, 2011

Apără-ți onoarea în caz de eșec, renunțând la orice gând negativ care te distrage de la valorile tale cele mai profunde.

În 2008 Barack Obama, actualul președinte al Americii, a obținut 52 la sută din scrutinul popular, echivalentul a 338 de voturi electorale, față de cele 163 ale contracandidatului său republican, John McCain. A fost o victorie apreciată de toți ca un prim pas către un leadership mai performant bazat pe onestitate, etică și competență.

Dar cel mai mult și mai mult mi-a plăcut reacția celui învins.

Republicanul John McCain și-a recunoscut înfrângerea la scurt timp după ce televiziunile îl anunțaseră drept câștigător pe Obama, și a avut un discurs considerat „elegant" de către analiști, în care i-a îndemnat pe americani să-l susțină pe Barack și și-a asumat integral eșecul.

„ Ne-am luptat în maniera cea mai dură posibil. Şi pentru că am eșuat, acest eșec este al meu, nu al vostru ", a declarat McCain în fața susținătorilor săi, adunați la Phoenix, Arizona. *„ Astăzi am fost un candidat pentru cea mai mare funcție a țării pe care o iubesc atât de mult, iar în seara asta rămân servitorul ei "*, a mai spus veteranul McCain." *

Leadership: Te abați de la valorile care au stat la baza ascensiunii tale până la verdictul final?

Dacă o victorie răsunătoare te poate propulsa spre culmile succesului, atunci eșecul, spre nefericirea ta, te poate împinge înapoi. Cel puțin aceasta ar fi părerea unora. Dar, așa cum am văzut, nu este un adevăr general valabil.

Fără îndoială, în cazul republicanului John McCain înfrângerea a fost doar o altă etapă prin care a trebuit să treacă, o etapă pe care a depășit-o cu demnitate, cu onoare, adoptând acea atitudine morală specifică liderilor, pe care eu o consider indispensabilă – o atitudine care denotă în mod limpede respectul față de adversar, echitatea și asumarea responsabilității pentru eșecul suferit.

Înfrângerea este o mare răspundere pe care trebuie să ți-o asumi cu fruntea sus, nu cu capul plecat. Trebuie să fii capabil să profiți de acest moment pentru a te ridica în mijlocul celorlalți și a-ți pune în valoare acele resurse interioare care îți susțin personalitatea, care îți definesc leadershipul. Este momentul în care adevăratul tău Eu iese la iveală, când îți este pusă la încercare tăria de a accepta rezultatul, oricare ar fi el, împlinit sufletește că ai făcut tot ce ți-a stat în putere să învingi, dar analizând în același timp cauzele care au dus la eșec.

Secretul putintei unei ascensiuni care pune leadershipul în slujba unui ideal mai înalt decât victoria mult așteptată este dat de întărirea puterii de a fi superior celui care ai fost ieri prin comparație cu ceea ce vrei să crești în tine.

Așa cum un plămân sănătos și activ compensează foarte bine pierderea celuilalt plămân – tot așa un mesaj bine gândit și împărtășit cu o convingere absolută, cu o doză de responsabilitate și cu un sentiment de onoare compensează foarte bine o înfrângere amară.

Când pierzi nu mai ai posibilitatea să schimbi scenariul sau să schimbi cursul lucrurilor, dar poți să ieși învingător în confruntarea cu tine însuți. Şi poți chiar să îți crești uluitor de mult influența dacă abordezi eșecul în maniera cea mai eficientă și mai favorabilă ție care să transmită un sentiment onest și un mesaj clar: „Încă nu am fost pregătit să învinge”.

Leadership: Stăpânești arta de a ști să practici trecutul, prezentul și viitorul, în același timp, prin forța dobândită din înțelesurile sădite de adevărurile imprimate de gloria maximei: *„ în toate treburile, să iei în seamă sfârșitul ”* ?

Leadershipul este un „joc” cu diferite niveluri de abilitate și competență, în care numai două cuvinte, două repere îți pun la încercare trăsăturile de caracter: *„ victoria ”* și *„ eșecul ”*. Este un joc în care trebuie să fii stăpân pe tine însuți și să-ți înfrânezi emoțiile, un joc din care poți ieși învingător sau învins.

Nicio înfrângere nu poate fi frumoasă, dar oamenii cu adevărat valoroși, înzestrați cu talent de lider, știu să exploateze acele situații nefavorabile tocmai pentru a-și propulsa imaginea și reputația în topul preferințelor celorlalți.

Așa cum un diamant trebuie șlefuit pentru a străluci – tot așa și tu trebuie să dai la o parte straturile care îți umbresc „strălucirea” și să scoți la iveală acea latură profundă, luminoasă, care îți caracterizează personalitatea de om care adoptă fair-play-ul în orice situație.

Fair-play-ul se clădește pe libertatea de crede în puterea de adevăr a unui ideal suprem, fără ca demersurile tale de punere în valoare a personalității să dobândească niște dimensiuni mai mari decât ceea ce ai de câștigat.

Concluzie: Un mare gânditor spunea că victoria nu trebuie să te îmbete iar eșecul nu trebuie să te dărâme. Este un îndemn spre un comportament temperat în ambele situații. Azi o *„ victorie ”* te poate împinge spre eșecul de mâine, după cum un *„ eșec ”* de azi se poate transforma în victoria de mâine.

În ambele situații trebuie să dovedești fair-play, să recunoști calitățile adversarului are au dus la victoria sa și să-ți recunoști înfrângerea ieșind din confruntare cu fruntea sus, cu demnitate, fără a te abate de la valorile tale cele mai profunde – acele valori care au stat la baza ascensiunii tale până la verdictul final. Învingător sau Învins.

Leadershipul este un fair-play din care trebuie să câștige versiunea finală a unui Sine mai înalt.

* Notă: - http://www.revista-politica.ro/cum-a-devenit-obama-presedintele-statelor-unite.html

Source: https://neculaifantanaru.com/jocul-celor-doua-cuvinte.html